

[Főoldal](#) / [Irodalom](#) / Nagy-Laczkó Balázs: A szimpózium

Irodalom

Próza

Tiszatájonline | 2018. február 27.

Nagy-Laczkó Balázs: A szimpózium

- Parancsol egy kávét? – kérdezte egy kis hallgatócska, az volt ráírva: Fakón Mara.
- Mara, milyen furcsa egy név – tűnődött el Radnai a hallgató rózsaszín kis mellbimbóin, majd lejjebb lesett. A lány köldökétől jobbra egymás után piros kis anyajegyek sorakoztak, akár egy csillagkép.
- Igazából Márta – mosolyodott el a lány, bár ebből a professzor semmit se vett észre, hiszen nem szokott az arcukra nézni. Próbálta megfejteni a csillagképet [...]

Professzor Radnai először a pogácsákat vette szemügyre. A hosszú asztalt sárga abrosz fedte, rajta fehér tálakban mindenféle pogácsák. Apró kis jelzőtáblák hirdették, melyik milyen. A szokásos sós, sajtos, túros pogácsák voltak, tojással fényezve, köménymaggal díszítve. Voltak kicsik és nagyok, simák és bátyaszerűen csipkézett tetejűek. Nyilván merő hivalkodásból akadt néhány spéci tányér is. Az egyik táblácskán bazsalikomos reszelt citrom-narancshéjas borzadály feslett, míg egy másik – amúgy miniatűr vasúti jelzőfénynek tetsző darabon – a tejfölös-kurkumás-tormás felírat díszelgett. Ez amúgy nem volt rossz. Radnai professzor – már csak a korára való tekintettel is – a chilis-sajtos-túrósból gyúrt párat a zsebeibe.

Ezután a kávék következtek. A konferencia legtöbb résztvevője természetesen erre csapott le először, de Radnai ennél már tapasztaltabb volt. Három alapkávé volt: presszó, hosszú és tejes. Meglehetősen közönséges módon – állapította meg a professzor – ezek szabadon voltak ízesíthetők kávétejszínnel és kockacukorral. Radnai jól megfontoltan pár kávétejszínt is a zsebébe gyúrt az előadásokra. A kávékat a kis helyi hallgatócskák kínálták, mindegyik névtáblája ott függött a nyakában. Ha az ember a Vera Izabellától vette át a tejeskávéját, akkor egy nagydarab édesgyökeret kapott mellé kanál gyanánt, ha pedig a Zolai Mátétól az eszpresszót, akkor egy negyed vaníliarúd fityegett ki a csészéjéből. Mindenesetre a presszót rendes csészébe adták, és nem műanyagpohárba, mint a hosszút vagy a tejeset.

Egyébiránt itt volt mindenki. A csokornyakkendős kopaszok és kövérek, a barna-zakós nagyra-becsültek, a még illúziókkal teli öltönyösök, lakcipősök, kiskosztümösök. Azok, akik már eléggé fenn hordták az orrukat, hogy kifessen onnan a szőrzetük, meg azok, akik csak egyszerűen túl sok kölnit használtak, túl sármosan mosolyogtak vagy éppen túl piros volt a körmük. Radnai professzor a maga hatvanegynehány évével az elsőik közé tartozott. Az övet már egyáltalán nem jól viselte, de a vékony skót-mintás hózentróglóját még elrejtette a világos lenvászon zakó. Reggel, amikor belenézett a tükörbe egy testes argentin szójamágnás nézett vissza rá, aki alig várta, hogy olajbarna rabszolgákat vesszőzhessen dél körül. Tökéletesen elégedett volt.

- Parancsol egy kávét? – kérdezte egy kis hallgatócska, az volt ráírva: Fakón Mara.

- Mara, milyen furcsa egy név – tűnődött el Radnai a hallgató rózsaszín kis mellbimbóin, majd lejjebb lesett. A lány köldökétől jobbra egymás után piros kis anyajegyek sorakoztak, akár egy csillagkép.

- Igazából Márta – mosolyodott el a lány, bár ebből a professzor semmit se vett észre, hiszen nem szokott az arcukra nézni. Próbálta megfejteni a csillagképet. Közben a lány elmagyarázta, hogy ő már a negyedik Márta a családban – vagyis a még élők sorában –, hogy különbséget tudjanak tenni köztünk, mindenkit máshogy becéznek. Így lett ő a kis Mara, ami olyannyira rajta ragadt, hogy tizenhat évesen fel is vette – nem mintha ebből a professzor egy szót is meghallott volna. Vastag, puha mutatóujjával az egyik anyajegyre bökött. Érezte, ahogy a lány hasizmai egy pillanatra összerándultak a nyomásra.

- Rák – mondta nyugodtan.

- Jaj, isten őriz!

- De, egész biztosan. Esetleg skorpió.

- Ez szörnyű!

- Ugyan már – legyintett Radnai, észrevéve a lány kétségbeesett kék szeméit –, víz-víz, egyre megy.

Elvette a presszóját, egy cseresznyefa vesszőcskét kapott hozzá. Ez igen megtisztelő volt, nyilván csak az akadémikusoknak járt. Az ilyen cseresznyefa vesszőket nyárvégén vágják, úgy egy ujjnyi hosszú pálcikák befőzve fahéjjal, szegfűszeggel és rumos vízzel. A befőttet egy egész télre elrakják egy sötét hideg zugba, majd tavasszal kivesszik, még úgy nedvesen átteszik mézbe, amibe reszelt gyömbérgyökeret kevertek. Ismét egy sötét zugba rejtik, majd ősszel előveszik, vénasszonyok nyarán. A vesszőket lemossák és kiszárítják a napon. Szlovéniában, Észak-Olaszországban ezeket a pálcákat lereszelik, a porból teát főznek, vagy gyümölcskenyerekhez, karácsonyi édességekhez, esetleg forralt borhoz adják.

- Az is lehet, hogy vízöntő – jegyezte meg távoztában – tökmindegy – legyintett lusta tekintettel búcsút véve a lány rózsaszín mellbimbóitól is. Még fiatal korában, amikor csak nem kis fáradságok árán pillanthatott meg effajta női melleket – és azokat is többnyire félhomályban, vagy egészen sötétben – gyakran eltűnődött, hogy az ilyen seszínűfajta vajon bebarnul-e idővel? Az évek azonban úgy hozták, hogy sose lett módja – na meg kiváltképpen kedve – tapasztalati úton választ kapnia erre a kérdésre. A legtöbb férfi kolléga sajnos ugyanígy volt ezzel, a pályán maradt szaktekintélyé vált hölgyeknek meg – pályafutásukra való tekintettel – lehetetlenné vált effajta kérdést feltenni. Talán egyeseké sötétebb lesz idősebb korára, egyeseké fakóbb – gondolta egy egészen más testrész általa is ismert példájából kiindulva.

Az ajtóban már az előbb említett Máté terelte be a nagybecsű hallgatóságot az előadói terembe. A professzor mindent megtett, hogy ne vegye észre, milyen orbitális hímvesszője van a fiatal egyetemistának. Nem sok sikert jósolt neki ezen a pályán. Pár évtizede még valamelyik vaskos kemény-fedeles könyvével, vagy egy súlyos projektorral verte volna agyon ezért a kihívó tiszteletlenségéért, de most egyszerűen csak úgy tett mintha véletlenül ejtené az alálógó szerszámra taknyos zsebkendőjét.

- Ízléstelen, ugye? – jegyezte meg egy másik csokornyakkendő miközben helyet foglaltak – látta a bicepszét, meg az a deltás hát... Mit képzelsz az ilyen magáról? – a kolléga kopasz feje egyre vörösebb lett, ahogy hergelte magát.

- Igen – hagyta rá a professzor, miközben kiszűröcsölte az egyik kávétejszínt. Figyelte a többi sort. Az öltönyösök némelyike úgy tűnt jegyzetelni is fog – megmosolyogtató. Az ablakok mellett a függönyöket elhúzni készen mindenfajta kis egyetemista állt: vörösek, szőkék, barnák. Volt egy magasabb lány köztük bugyiban – nyilván az egyik tanársegéd pillanatnyi üdvöskéje – igazán gusztusos mellei voltak, barna bimbikkal – vajon az ilyen is rózsaszín volt valaha? – tűnődött a professzor.

- Elnézést, szabad lesz? – kérdezte határozottan egy lány a mellette lévő székre mutatva. Aranylógöndör haja volt, a professzor véletlen elkapta nagy mandulavágású szeméit. Valami Kosarszky volt ráírva, a bőre is aranylóbarna volt, mint a tahiti reklámhősnőké. Egy kis vézna huszonéves fiú csuklóját markolta. A srácnak vajszíne volt, úgy pirult, mint egy alma, miközben fél kezével igyekezett a csomagját takargatni.

- Úgy gondolom – válaszolta a professzor, és kollégájával alaposan végigmérte a teremtést. Kosarszkinak még a mellbimbói is aranyos színűek voltak, alig sötétebbek, mint az egyébként hibátlan bőre. A mellei feszesek voltak, úgy meredtek előre az éppen megszólalni készülő előadóra, mint két guvadt szem – ezen a professzor akaratlanul is elkuncogta magát. A lány köldökében egy kis kékes-fényben izzó ékszer volt, ezüst láncocskák lógtak róla az ölére, ahol az utóbbi időben – akárcsak a prof. fiatal korában is – divattá lett simaság helyett szőkés-vörös szálak között vesztek el. A professzor kissé megigazította a nyakkendőjét, majd addig markolászott a nadrágzsebeiben, míg meg nem találta az egyik chilis pogácsát. Forró érzés öntötte el a száját az első falat után.

Az első előadó egy doktorandusz volt. Bokszeralsóban, trikóban. Vékony akár egy keszeg, de olyan izmos is. Az egyik kollegina bírálatában meglehetősen kemény érveket vágott a fejéhez, minek után a fiú sírva menekült az ablak felé. Természetesen zárva volt, rács is volt rajta, és mire is menne vele itt a földszinten? Szégyenkezve visszaült a helyére, ahol a témavezető asszony a homlokát csókolgatva próbálta megnyugtatni.

Érdekes, de a fiút egy oktató követte, az a fekete-öltönyös fajta. Már kezdett látszani az orrszörzete. Az előadása meglehetősen vontatottsággal zajlott. A végén egészen heves vita alakult ki, minek következtében az újabb előadó – egy fehér toppos, csüggeteg mellű, rózsaszín bugyis doktorandusz – bemutatója a kávészünet utánra torlódott.

- Folyton ezek a torlódások – zsörtölődött a professzor. A kávészünetben néhány barna-zakós, meg kopasz, meg a bosszantó fekete öltönyös fogta körül. Igyekezett azért begyűjteni minél több pikáns pogácsát. A rózsaszín bimbis lány folyamatosan hordta be egy kis sufniból az újabb kávé és pogácsa adagokat, egy rettenetesen szőrös hallgatótársával karöltve.

A kávészünet után ugyanoda ült vissza. Nem sokkal később a tahiti lány is megjelent sápadt párjával, aki még mindig vörösödve a farkát markolászta a kíváncsi tekintetek előtt. A lány azonban fesztelenül feltette egyik lábát a másikra. A professzor kissé hátradőlt a székében, hogy szemügyre vehesse a lány hátát és a fenekét. Utóbbiból csak egy kis vonalka látszott.

Egy igazi szaktekintély következett, amit a zakójához viselt mellénykével is igyekezett érzékeltetni. A hatás kedvéért a kis hallgatókkal összébb húzatta a függönyöket, a hátul állók meg gondosan jegyzetelni kezdtek már a felszólalás előtt.

Rövid, semmitmondó előadás volt, színpadi klisékkel. A szaktekintély néha elővette kis aranyzsebóráját, máskor meg visszatette. Egyszer még a tenyerét is megnyalta, hogy felhívja a figyelmet ízléstelen pecsétgyűrűjére.

Közben az egyik, idős kollegina a zárkózott fiú hátát kezdte karmolászni. Szerencsétlent a fagyos rémület rázta, és hiába próbált segítséget kérni tahitiforma barátnőjétől, az idegesen elengedte a kezét, mint egy anya a rossz fiáét, ha egy sportversenyen csalódást okozott neki. A gyerek ezután mindkét kezével a tulajdon lába-közét takargatta. A lány dacosan összekulcsolta kezeit a mellei alatt, melytől azok elkerekedve az előadóra meredtek. A professzor már alig talált pogácsát a zsebében, ami fölöttébb bosszantotta, ráadásul egy kukkot se értett a kollégája szavaiból. Unta a dolgot, ahogy lassan már mindent unt.

- Unom a csipkét – motyogta a mellette ülőnek.

- Mindenki unja – legyintett az, a saját kis cseresznyepálcáját forgatva a szájában, mint valami szivarkát.

A professzor azon tűnődött, hogy nem csak a csipkét unja már, miközben a kollegina hátulról komoly küzdelmet folytatott a vajszerű fiúval férfiasságáért. Végül úgy döntött, pofon vágja, mire amaz könyörgőn a mellette ülő lány vállához ért. Az is felpofozta.

A fiú sírt, Radnai pedig kollégája példáját követve a szájába kapta a kis pálcát. A csípős édes érzés, ahogy a rostok közül a nyál kioldja az újabb és újabb ízeket, elhessegette az előző bántó gondolatokat. A torkán forrón folydogált le a nyál, miközben beletúrt a tahiti lány hajába. Talált

egy a többinél szőkébb aprócska fürtöt, amit azon nyomban ki is tépve a zakója belső zsebébe gyűrt. A lány azt mondva „Áh!” a fürt helyéhez kapott, majd szemében daccal és fénylő gyűlölettel a professzor párnás mellkasához bújtt.

Címkék: [irodalom](#), [Nagy-Laczkó Balázs](#), [próza](#)

Megosztás

[Vissza a bejegyzésekhez](#)

Kapcsolódó tartalmak

Irodalom

Líra

Tiszatájonline / 2025. február 15.

Oláh András versei

[zugkocsmában] zugkocsmában unatkoztam a szomszéd asztalnál részeg fickó kántálta az életét hiába provokált monológja teljes...